

Morje je za večino le še spomin. Ostane nam samo še dobri, stari Mostec...

BREZ FIG ZA HRBTOM

Letošnje poletje je bilo pa čisto zares in v vseh potankostih vroče. Ne samo, da živo srebro kar ni hotelo zlezi v znosnejše lege, tudi gospodarska, ekonomska klima je bila zlasti v avgustu tako soparna kot že dolgo ne.

Najprej je bila cela vrsta podražitev. Najhuje je udarila spet nafta s svojimi derivati, ki kajpak potegnejo za seboj celo verigo podražitev. Potem smo ugotovili, da se nam bo uvozno-izvozna tehtnica čisto zvilila, ne samo izravnotežila — in sprejeli smo ukrepe glede omejevanja uvoza. Seveda, to smo pozabili povedati tehtnica se je skrivila zato, ker smo tako poskočno uvažali, pa tako sramežljivo izvažali, da bi nas nadaljevanje takšnega početja lahko pripeljalo v izredno nevarne vode.

Potem smo, prav tako v prekrasnem poletju, potegnili črto ter spoznali, da so cene odbežljale že daleč, daleč prek vseh dogovorjenih meja — in dobili smo tako imenovano maksimiranje cen. Po starem, ampak le čisto dobesedno po starem, bi se temu ukrepu reklo tudi zamrznitev cen, kar ljudje nekakoraje slišijo in bolje razumejo.

Seveda pa razlogov za kakšne posebno glasne vzdihne olajšanja kljub omenjenim ukrepom ni. Če smo namreč ustavili rast cen, to pomeni le kratek premor, med katerim bomo lahko zajeli zrak in se cen lotili z druge strani, dolgoročneje in učinkoviteje. Kajti tako »zamrznitev« kot omejitev uvoza sta le na prvi pogled »dobra« ukrepa. Iz dosedanjih izkušenj lahko vemo, kakšno verigo težav so navadno sprožili takšni postopki. In, ne nazadnje, administrativni ukrepi na sedanji stopnji razvitosti našega sistema dogovarja-

nja in sporazumevanja nikakor niso priljubljene in ne vem kako dobrodošli...

Toda en korak naprej smo vendarle storili. Čeprav nam listanje po starih časnikih kaže, da smo še skoraj vsa poletja nekaj let nazaj doživljali najrazličnejše zamrznitve in drugačne administrativne posege v družbeno-ekonomsko dogajanje, je bilo tokratno vseeno bistveno drugačno. Ni namreč šlo za linearno zaporo uvoza (ki nam je sicer že nekajkrat prinesla velike preglavice), temveč za odločitev, da se bo združeno delo odgovorne in dosledneje kot doslej dogovarjalo o tem, kaj bomo uvažali in česa ne — seveda prek samoupravnih interesne skupnosti za ekonomske odnose s tujino (SISEOT). Tudi ni šlo za linearno »zamrznitev« cen, temveč za prožno in prilagodljivo reagiranje na nevarno divjanje cen, pri katerem so utemeljene in dobro argumentirane izjeme vendarle možne. Slednje je vsekakor odvalilo kamen od srca organizacijam, ki jih grabijo za vrat predvsem velike podražitve surovin in jih zgolj s svojimi notranjimi rezervami nikakor ne bi mogli nadoknaditi.

Skratka, v jesen stopamo s spomini na precej burno poletje in (vsaj upamo, da je res tako) bržkone dodobra stremenjeni. Prišli smo namreč do stopnje, ko nas lahko sleherno omahovanje, nepotrebno čvekanje in hvalisanje ter tarnanje le ovira pri reševanju problemov. Cilj je jasen: do konca leta moramo zunanjetrgovinsko bilanco vrniti v njene okvire, glede cen pa vsaj za prihodnje leto pripraviti resnejši sistem politike, pri kateri ne bom že pri podpisovanju dogovorov — za hrptom kazali fige...

VSEBINA:

- STRAN 2: Letos: osem objektov
Razmišljanja ob mednarodnem letu otroka
- STRAN 3: Brez lažnih iluzij
- STRAN 4: Tribuna mladih
- STRAN 5: Smlednik — kraj ponovnega razcveta
- STRAN 6: 15. avgust — dan graničarjev
- STRAN 7: Velike ribe male žro...

